

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **V. C. T.**, státní příslušnosti Vietnamská socialistická republika, zastoupeného Mgr. Ivo Šotkem, advokátem se sídlem Olomouc, Ostružnická 6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2016, č. j. 61 Az 24/2016-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem ze dne 20. 12. 2016, č. j. 61 Az 24/2016-25, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2016, č. j. OAM-151/ZA-ZA11-HA11-2016, kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že je podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon azylu“), nepřijatelná, a že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

[2] Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že žalobce žádal o udělení azylu opakovaně, a to poprvé dne 23. 9. 2014 a podruhé dne 17. 2. 2016. O první žádosti rozhodl žalovaný dne 5. 12. 2014 rozhodnutím č. j. OAM-478/ZA-ZA04-HA08-2014, kterým žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí pak Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem ze dne 29. 4. 2015, č. j. 61 Az 1/2015-18, zamítl, a stejně tak Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost odmítl kasační stížnost podanou proti tomuto rozsudku (usnesení ze dne 21. 7. 2015, č. j. 8 Azs 75/2015-32). Krajský soud dále shrnul podstatné žalobní body, v nichž žalobce poukazyval na špatnou hygienu, každodenní korupci a neschopnost státního aparátu Vietnamu chránit občany před lichvářskými skupinami. V návaznosti na to tvrdil, že mu v případě nuceného návratu do Vietnamu hrozí vážná újma spočívající v nelidských, nehygienických a ponižujících podmínkách na okraji společnosti, a na své straně spatřoval rovněž důvody pro udělení humanitárního azylu. Krajský soud nicméně poukázal na to, že obsah žaloby kontrastuje s obsahem první žádosti, v níž žalobce potíže se státními orgány popřel a jako důvod podání žádosti připustil pouze snahu o legalizaci pobytu v České republice a neexistenci rodinných vazeb ve Vietnamu. Krajský soud tak vyšel z toho, že žalobce ve druhé žádosti uvedl tytéž skutečnosti a důvody jako v žádosti první (tj. nedostatek finančních prostředků k návratu

do vlasti, zpřetrhané vazby v zemi původu a nutnost legalizace pobytu v České republice) a ty byly vyhodnoceny jako irelevantní.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítá nesprávné hodnocení důvodů, na základě nichž o udělení mezinárodní ochrany žádal. Těmi jsou legalizace pobytu stěžovatele v České republice a nízká životní úroveň v zemi původu, jakož i nedostatek finančních prostředků k návratu do vlasti, dluhy a obavy z reakcí věřitelů a konečně zpřetrhané vazby s rodinou. Domnívá se, že uvedené důvody lze podřadit pod § 14 a 14a zákona o azylu, neboť státní orgány v zemi původu nejsou podle dostupných zdrojů schopny svým občanům poskytnout účinnou ochranu; podle zprávy ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v roce 2005 ze dne 13. 4. 2016 má vietnamská policie jen velmi omezené prostředky k vyšetřování a ochraně svých státních příslušníků. Ačkoli krajský soud popřel, že by žalobce vůbec na své ekonomické problémy a z nich vyplývající obavu z věřitelů poukazoval, stěžovatel v čl. II žaloby právě toto tvrdil. Trvá tedy na tom, že v případě návratu do země původu mu hrozí okamžitý a nezvratný zásah do jeho tělesné integrity. Závěrem kasační stížnosti vyjadřuje přesvědčení, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. V České republice žije již od roku 1988, považuje ji za svůj domov, vede zde řádný život a současně zpřetrhal všechny vazby s osobami žijícími ve Vietnamu. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svá předchozí vyjádření k věci a nad jejich rámec zdůraznil, že hlavním smyslem stěžovatelovy žádosti byla legalizace jeho pobytu poté, co mu hrozilo nucené vycestování z České republiky. Žádné azylově relevantní důvody (například potíže související s komunistickým režimem ve Vietnamu) netvrdil ani v první, ani ve druhé žádosti. Fakt, že se stěžovateli nedostává finančních prostředků k vycestování, je založený pouze na jeho individuálních ekonomických poměrech a situace v zemi původu se nijak netýká. Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje filtr, jímž je výjimečně možné propustit do dalšího opakovaného řízení již jednou rozhodnutou věc, avšak je vždy nutné trvat na splnění zákonných podmínek, které mají garantovat přidanou hodnotu nových žádostí a současně zajistit, aby nedocházelo k jejich účelovému podávání.

[6] Specifikum kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany spočívá v tom, že možnost jejího posouzení soudem závisí nejen na splnění podmínek její přípustnosti, ale také na splnění podmínky její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy na předpokladu, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vymezením institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval, a to například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>). Z nich vyplývá, že soudní ochrana byla stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci, a že další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn přesahem jeho vlastních zájmů. Z tohoto úhlu pohledu proto Nejvyšší správní soud nahlížel na stěžovatelem podanou kasační stížnost a důvody v ní uplatněné, a po konstatování její přípustnosti (tj. splnění zákonných procesních předpokladů uvedených v § 105 odst. 2 či 106 odst. 2 s. ř. s. a absence důvodů nepřijatelnosti dle § 104 s. ř. s.) dospěl k závěru, že přijatelná není.

pokračování

[7] Krajský soud v napadeném rozsudku zcela jasně a srozumitelně uvedl, že v případě opakovaných žádostí je nutné posoudit, zda cizinec oproti předchozím žádostem uvedl nové skutečnosti či poukázal na podstatnou změnu okolností. V souladu s ustálenou judikaturou pak konstatoval, že pokud stěžovatelova druhá žádost o mezinárodní ochranu žádné takové nové skutečnosti neobsahovala, žalovaný nemusel opakovaná tvrzení z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany posuzovat znovu (k tomu více viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2009, č. j. 1 Azs 104/2008-61, a ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009-64). Nejvyšší správní soud dále uvádí na pravou míru, že krajský soud ve svém rozsudku neuvedl, že by snad stěžovatel neuplatnil námitku spočívající v obavě z reakce vietnamských věřitelů v žalobě, nýbrž konstatoval, že tato námitka nebyla vznesena v rámci řízení o druhé žádosti, čili v řízení správním; tomu také odpovídá obsah předložených spisů. Krajský soud tudíž postupoval správně a v souladu s ustálenou judikaturou, pokud se při přezkumu správnosti postupu žalovaného podle § 11a odst. 3 zákona o azylu soustředil na to, co stěžovatel tvrdil ve své druhé žádosti. Že právě žádost o mezinárodní ochranu má být primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud vyslovil například v usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48.

[8] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Držel-li se krajský soud při svém rozhodování ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a nedopustil-li se žádného zásadního procesního pochybení, a konečně netvrdil-li stěžovatel žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti, nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji usnesením odmítl.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu